

İslâm'da Vahdet

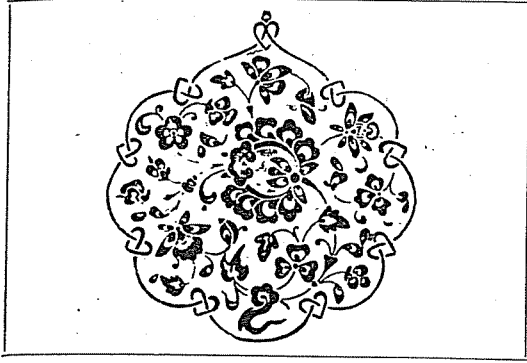

Tahir BÜYÜKKÖRÜKÇÜ
(Konya Müftüsü)

İR millet vardı... Mâyesi, iman ve aşkla yuğrulmuş bir millettir bu... Azm-ü iradesiyle bütün engelleri aşan, sebat ve metânetiyle bilcümle maniaları yok eden bu necib milletin; dünyada, damgasını vurmadığı pek az toprak kalmıştı. Ahlâkı Kur'ân, Şahsiyeti İslâm olan bu asil cemaatin; dostları yüce, düşmanları mağlûp ve münhezim, da'vaları aziz, âlimleri vakûr, kumandanları cesûr, erleri dürüst ve hanımları iffetli ve nezih idi. Bu bahtiyar millet; nereye gitmişse, fazilet ve adâlet götürmüş; nerede yerleşmişse, orada ilim ve irfan bırakmış; küfür ve karan-

lıkların yerine ebediyet sırrına sahip medeniyet ve insanlık temelleri oturtmuştu. Bu dünya çapındaki şan ve şeref; bin yıldan fazla bir zamana, hududu hayal dışına taşacak kadar geniş bir mekâna yayılmış, dağılmıştı. Kâinatın yüce yaratanı Allâh'ü Zülcelâl, her nefes ve adımda onların yâr ve yâveri idi. Çünkü o millet, topyekûn fertleriyle, Rablerine itaat ediyorlar; emirlerini tutuyorlar, nehylerden kaçıyorlar, hakka sarılıp, batıla darılıp, hikmete râm oluyorlardı. Elbette mansur ve muazzez olacaklardı. Zira Allâh'ü Teâlâ Hazretleri, Kitabı Keriminde, şöyle v'adediyordu : «Muhakkak Allah, kendi dinine yardım edip, kitabına uyana yardım edecektir.» (Hac sûresi, âyet: 40)

Şiari; samimiyet, sadâkat, istikâmet ve ihlâs olan bu muazzam milletin, yegâne muvaffakiyyet sırrı; uhuvvetin ışığında, vahdet, birlik ve beraberliktir. Âlemlerin Rabbi onlar için : «Allah yolunda, hepsi birbirine kenetlenmiş, yekpâre ve müstahkem bir bina gibi, saflar bağlayarak mücahede ederler.» buyurmuştur. (Saf sûresi, âyet: 4)

Evet, bu suur müslümanlarda devam ettiği müddetle, büyük hamle ve başarılar silsilesi yüzyıllarca sürüp gitti... Şunda şübhe etmiyoruz : İslâm milleti; içinde bulunduğu hali değiştirmemiş olsaydı, netice de değişmeyecek ve o nurlu tarih, dünyaları sabah-ı haşre kadar ışıklandıracaktı. Ama sonuç böyle olmadı. İslâm camiası son yüzyıl içinde; gevşemeğe, dağılmağa, yekdiğerekinden uzaklaşmağa başladı. Azmin yerini nemelâzımcılık, aşkın yerini dünya sevgisi, fedakârlığın yerini ihtiras, sevginin yerini adâvet, cesâretin yerini cebânet, cihan-şümûl islâm saltanatı fikrinin yerini kısırlık ve tufeylilik aldı. Şahikalara, zirvelere tırmananlar; buldukları yerden geri yuvarlandılar. Muhasımları karşısında küçüldüler. Tarihleri boyu, efendilik ettikleri, üzengi öptürdükleri garp milletlerinin efendiliğini kabûle mecbur kaldılar, kapı-kullarına muhtac oldular. Bu netice mukadderdi; çünkü kayıtsız şartsız hakka itaat düşüncesi gönüllerden silinmişti. Halbuki Kitabullah : «Gevşemeyin, mahzun da olmayın. Tam mü'minler kaldıkça yüce olacaksınız.» (Âli İmran sûresi, âyet : 139)

BUGÜNKÜ halimiz; cidden çok acıklı ve ürperticidir. Âlem-i İslâmın, içinde bulunduğu ezici ve üzücü durum bir tarafa, Müslüman Türk milletinin, Cennet Vatanımızdaki hali de üzerinde durmağa değer. İhtilâflar, tefrikalar, çekişmeler... İslâm dışı çeşitli inanç ve menfi akımlar yıllarca bühyemizi kemirmiş; millî birliğimizi bölüp parçalamaya muvaffak olmuştur. Dönülmezse, bu vasat, iç ve dış düşmanlarımızın lehine, milletimizin aleyhinedir. Bilhassa yarım asra yakın bir zamanda kaybettiklerimizi tekrar kazanmak mecbûriyetindeyiz. Gaflet kâbûsunu atıp silkinme ihtiyacındayız. Tarihi hüviyyet ve asâletimize dönmemiz zarûridir. Bu bizim, ölüm kalm davamız haline gelmiştir. Arşdan uzanan ele sıkı sarılmalı ve vahy'in sesine kulak vermeliyiz :

«Allah ve Rasûlüne itaat ediniz; çekişmeyiniz. Sonra dağılırsınız; kuvvetiniz gider. Sabrediniz. Allah, sabredenleri sever.» (Enfal sûresi, âyet: 46)

İlâhî emirlere inkıyad ettiğimiz gün, kararın bahtımız aydınlanacak ve ukumuz muhakkak ağıracaktır. Şartlarımız bizi, hakiki ma'nada vahdete zorlamaktadır. Bu oluş bize; İslâmımızın, İmanımızın, Kur'an'ımızın emridir. «Müslümanlar; bir insan gibidir» beyanı, ilham kaynağımız olmalıdır.

«Topunuz birden, Allahın ipine, İslâm ve Kur'an'a sarılınız; dağılmayınız» anlamına gelen :

واعصموا بحبل الله جميعاً ولا تفرقوا ...

Âyeti Kerimesinin üzerine, bütün varlığımızla eğilmeliyiz. Uyanmanın, suurlaşmanın, birleşmenin zamanı gelmiştir. Yarın yaparım düşüncesi bize çok şey kaybettirmiştir. Yeni neslin heder olmaması için, bu gün iş başında olanların yükü ağır, mes'ûliyeti büyüktür. Semâların, yerlerin, dağların; titreyip kabûlünden ürperdikleri ağır emâneti yüklenen insan oğlunun başıboş yaşaması kadar tehlikeli ne olabilir. Derin dertlerimizin çaresini, elele, gönül gönüle vererek bulacağız. Ma'bûdu, ma'bedi, kitabı, kıblesi, peygamberi, lideri bir olan bir milletin bir ışığa pervane olması ve bir potada erimesi kadar tabii ne olabilir?

İslâm'da Vahdet hususunda, Kâinatın Efendisini dinleyelim :

«Büyük topluluğa mülâzemet ediniz.»

«Cemaat rahmet; ayrılık azâbdır.»

«Cemaat berekettir.»

«İslâm'da ruhbanîyet yoktur.»

«Allahın yardım eli; cemaat üzerinedir.»

«İslâm topluluğuna mülâzemet ediniz. Allah Teâlâ, ümmetimi ancak hidâyet üzerinde toplar.»

«İslâm cemaatından bir karış kadar ayrılan, vahdet suurundan çıkan kişinin, muhakkak İslâm bağı boynundan sıyrılmıştır.»

«Kim, hakka itaattan çıkar ve İslâm cemaatından ayrılırsa; cahiliyet ölümünde ölür.»

«Cennetin ortasında olmak kimi sevindirir ise; İslâm topluluk ve vahdetine mülâzemet eylesin. Çünkü şeytan, gerçekden tek kişiyle beraberdir. Ve O, iki'den uzaktır.»

Şu Peygamber sözlerine bakınız. Hangi din ve nizamda, birlik ve beraberliğe bu kadar ehemmiyet verilmiştir. İslâm cemaatından başka, hangi

millet bu kadar kuvvetli ışığa sahiptir. Bizi bölen ne? Param parça eden ne? Niçin birbirimizden nefret eder hale gelmişiz? Zümrelere ayrılmamız neden? «Şükür müslümanım» diyenler, hangi düşünce ve saikle rabitalarını kopararak lâkaydliğe düşmüşlerdir?

HAYIR! TEFRIKA YOLU; İSLÂM YOLU DEĞİLDİR.

İman ve inançlarıyla mutlak kardeş olan bir milletin, şahsiyet ve haysiyetine ancak sevgi ve vahdet yakışır. Dr. M. İkbâl, bakınız ne diyor :

«Cihanda, ümmetlerin canı: Cemiyettir. Bak. Haram-ı Kâbenin sırrı: Vahdettir.»

Yüzmilyonların; namaz ve niyazda, bir cihete yönelmeleri, bir Kâbenin eşğine baş koymaları: islâmın azametini müş'irdir. Dikkat kesilmeliyiz.

Kudretli İslâm şairi M. Akif :

«Yaşanmaz böyle tek tek, devr-i hazır : Devr-i cem'iyet;
Gebermek istemezsen, yoksa izmihlâl için niyet.»

Vahdet ve birliğin kıymet ölçülerinde, Aşk Sultanı Mevlânâ'mıza da kulak verelim :

«Mevlâ, tatlanmayan kuruğa (inanmayan insana) kâfir dedi. Müslümanlar; olmuş, tatlanmış üzümlere benzerler. Ama bu kadarı kâfi değildir. Hakiki İslâm vahdeti bu üzümlerin, çöpleri, çekirdekleri ve kabuklarından tecerrüd ederek, bir kapda, bir küpde sıra halinde toplanmalarıyla vücud bulacaktır.» Demek oluyor ki: İstenilen manâda birlik; bütün ayrılık unsurlarını bir tarafa iterek, bir ceset misali birleşmekle olacaktır. Hakiki düşmanlarımızın en çok korktukları da budur. Tarihi hasımlarımız; kuvvet yoluyla mağlûp edemedikleri bu necip milleti, bölerek yutmanın derdindedirler. Muvaffak olmadılar da denemez. Halimiz meydanda. Bunlar, onun için, İslâm ittifa-kına taraftar değillerdir. Onun için, din ve şeriatın kuvvetlenmesini korkunç görür ve göstermek isterler. Onun için, mekteplerde din derdi konmasın derler. Onun için, millîte yön verecek İslâm büyüklerinin başını yerler ve yetiştirecekleri mutlak baltalamak isterler. Onun için yurdumuzda, Türkçülük, Kürtçülük, Alevilik, Sünnilik meseleleri ihdâs eder ve ihtilâfları körüklerler. Ve Müslüman Türkü, daha da küçük parçalara ayırmak isterler. Bu, gözü dönmüş, köksüz, kozmopolitlerin oyununa gelmekte; uyanık, ama çok uyanık ve müdebbir olmalıyız. Yoksa Türkiyemizin geleceğini karanlıklara boğabilirler. Buna azimli görünmektedirler.

B U memlekette yaşayan inanmış insanlar birleşirlerse, halledilmeyecek müşkil, aşılmayacak engel ve kazanılmayacak da'va yoktur. Ama münferit kanat çırpımlarla netice alınmaz; da'va kazanılmaz. Misal mi istersiniz? İşte :

«Kuşlar, su içmek için indikleri pınarın başında tuzağa tutulurlar. Ayrı ayrı ne kadar kanat çırpıtlar ise de kurtulamazlar. Tek tek terlemekte fayda yok. Bir yaşlı kuş; arkadaşlarına seslenir: Beni dinleyiniz; dinleniniz. Ve benim vereceğim komuta dikkat ediniz. Bininiz birden kanat çırpınız, kurtulursunuz.» Söz dinlerler, durup dinlenirler, komuta kulak verirler ve hep birden kanat çırpırlar. İki bin kanadın kuvveti tuzağı yerden koparır ve تنها bir dağın başına konarlar. Rahat rahat ipleri gagalarıyla kopararak hürriyete kavuşurlar.» Memleketimizdeki milyonların bir kalp ve bir bedenle kıyam edip, kanat çırpıtığını düşününüz... Allah'dan başka kimin yardımına ihtiyacımız var bizim.

Rihtımlardaki halatları görmüyor muyuz? İnce liflerin birbirine sarılıp bükülmesiyle, ne muazzam kuvvetler meydana geliyor. Dev yapılı vapurları, sahile raptedip bağlıyorlar.

«İki elin sesi var, bir elin nesi var?»

Bir hakim'in ölüm anında, oğullarına şöyle bir vasiyeti olmuştur :

«Oğullarım, der. Bana bir çok değnekler getirin. Getirirler. Değneklerin bir çoklarını teker teker tutarak kırar. Kalanların birkaçını birleştirerek tutar ve kırmak ister, fakat kıramaz. Oğullar da isterler kıramazlar. Tecrübeli Hakim konusur : «Ayrılırsanız, birer birer başınızı yerler. Ama hep bir olur, beraber hareket eder ihtilâfa düşmezseniz; kimse hakkınızdan gelemez ve siz, ebedî payidâr olursunuz!»

Tarihimizde olduğu gibi, vicdanımızın asil sesine kulak vererek, imanda ve islâmda birleşerek, azm ve sebatla tutalım; her tuttuğumuz bizim olacak ve biz istenilen ma'nada o vakit kurtulacağız. Bütün muhtac olduğumuz vasıta ve malzemeler, damarlarımızda deveren eden kan ve kalblerimizde şûlelenen imanda mevcuttur.

Bunu bilip şahlandıığımız an; Hudâ yardımcımız olacaktır.